

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΛΕΠΤΑ 10

Η ΦΥΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Έν Έλλάδι, ετησία Αρ. 6
» » εξάμηνος » 4
Έξωτερικού ετησία Φρ. 10
» » εξάμηνος » 6

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η 14 Οκτωβρίου. Χ. Τρικούπης πρωθυπουργός της Ελλάδος. Θ. Δηλιγιάννης ηγέτης της Αντιπολιτεύσεως (μετά εικόνων), υπό της Διευθύνσεως. — Η άπατη του παρελθόντος και η αλήθεια του μέλλοντος. Κοπέρνικος, Γαλιλαίος Κέπλερος, Νεύτων, Λακλάς, Έρσχελ (συνέχεια και τέλος), υπό Λορέος. — Το σπήλαιον του Μαρμούθ, υπό Louis Deville (μετά ειόνων), μετάφρασις εκ του Γαλλικού υπό Φ. Σ. — Συναγωνισμός στενογράφων. Δελτάριον πλήρες. — Σωσάννα Ραμώ, (επιφυλλίς μετά εικόνων), υπό Maurice de Fos. — Παρά επιρροής της μουσικής, υπό Μουσίως. — Ηχώ. Συμπλήρωσις των κατοίκων της Γης. Άπρόοπτοι γάμοι. Το μέγιστον όρολόγιον της ύψηλίου. — Σκέψεις, υπό Σκεπτικός. — Εύτραπέλα. — Επιστημονικόν πείγνιον. — Αινίγματα. — Άνταποκρίσεις της «Φύσεως». — Άγγελίσι.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ
Ηγέτης της Αντιπολιτεύσεως

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ
Πρωθυπουργός της Ελλάδος.

Η 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1890

Κασιμούντες το φύλλον ήμων τούτο διά των εικόνων του Πρωθυπουργού της Ελλάδος και του Ηγέτου της Αντιπολιτεύσεως, δέν κρίνομεν από σκοπού γενικά τινά περί αυτών ν' αναφέρωμεν, έν σχέσει προς την πορείαν του ήμετέρου περιοδικού, και την πρόοδον της πολυτλήμονος ήμων πατρίδος, κατά την κρίσιμον ταύτην στιγμήν, καθ' ήν, άς τό όμολογήσωμεν, οι μέν έχροί της έσω και έξω Ελλάδος άπειλητικώτεραν προέβαλον ήδη την κεφαλήν ή τό πρίν, οι δ' έλεύθεροι πολίται καλοϋνται σήμερα, όπως διά της ψήφου των εκλέξωσι μεταξύ των άνωτέρω δύο κορυφαίων και ήγετών του τόπου τίς έστι καταλληλότερος κατά τās παρούσας περιστάσεις νά διοικήση την χώραν, καθόσον έν τώ προσώπω των δύο τούτων επισήμων άνδρών της Ελλάδος, μεθ' όλας τās μεταξύ αυτών

διαστάσεις, εν κοινόν γνώρισμα άπαντων, — γνώρισμα πανθομολογουμένως τεκμηριούν την φιλοπατρίαν αυτών — ότι άμφοτέροι μετ' αυταπαρνήσεως άφιέρωσαν εαυτούς εις την πατρίδα, αμλλώμενοι ευγενώς τις μείζον ωφέλησει τον τόπον, και άποτελεσματικώτερον ενεργήσαι υπέρ της ευημερίας και της επί τα κρείττω προαγωγής του έθνους, εφ' ή περιφρονήσαντες όλως τας του ιδιωτικού βίου άπολαύσεις, ίνα άνέντως ύπηρετώσι τη πατρίδι, και πάντα δεύτερα τιθέμενοι του ύψηλου της πολιτείας συμφέροντος, δέν άπέκαμον δι' όλου του βίου αυτών εργαζόμενοι πυρετωδώς υπέρ των συντελούντων τη ευκλεία του ελληνικού γένους.

Βεβαίως ή μεταξύ των δύο έκλογή ουτε δύσκολος είναι, ουτε πολλάς σκέψεις και ψηλαφίσεις άπαιτεί, άφου πάντες γνωρίζομεν αυτούς, μετά εικοσιτετράρων δε χρονικόν διάστημα τον μόνον ήνα θέλομεν πανηγυρικώς οδηγήσαι εις τό εδώλιον του προέδρου της Συμπολιτεύσεως, τον δε έτερον θέλομεν καθίσει εις τό εδώλιον της Αντιπολιτεύσεως. Πλήν δέν άρκεί τούτο, διότι ή ευημερία και πρόοδος του τόπου δέν έγκείται εκεί, ή δ' ευθύνη ήμων, αυτών, και του Κοινοβουλίου δέν καθορίζεται ούτως.

Αι περιστάσεις όμολογουμένως εισί δεινάι, αι έσωτερικαι και έξωτερικαι υποθέσεις του Κράτους έχουσι χρείαν άνδρων ικανών και πεπειραμένων, ή δε πρόοδος και ευημερία του τόπου άπαιτεί ουχι να δώσωμεν την ψήφον μας άσκόπως και άσκέπτως, εν γέλωσι και ευθυμίαις, αλλά σοβαρώς και έσκεμμένως. Όφείλομεν πάντες να εκλέσωμεν μεταξύ των υποψηφίων τους δεδοκιμασμένους, έξόχους, σοβαρούς και ικανούς εκείνους άνδρας, οτινες εργαζονται δια τό γενικόν και της πατρίδος συμφέρον και ουχι τό ίδιον και των φίλων, έξών ή Έλλάς δέν στερείται ήδη, και τότε οι του έξω Κόσμου έξοχοι και έπίσημοι άνδρες, οι όμογενεις, οι φίλοι και έχθροί μας θα σκεφθώσι σοβαρώς περι Έλλάδος, οι δε ήγέται ήμων της Συμπολιτεύσεως και της Αντιπολιτεύσεως θα δυνηθώσι να έπιτελέσωσιν ως έμπρέπει τό έαυτων καθήκον.

Η «Φύσις» κατά καθήκον εύχεται, όπως τό άποθητόμενον εκ των έκλογών άποτέλεσμα ειη προς δόξαν, ευημερίαν και πρόοδον του τόπου, και έσωτερικώς και έξωτερικώς, και υπό πάσαν έποψιν, αναπτύξεως και προόδου.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

Πρωθυπουργός της Ελλάδος.

Πάντες γινώσκομεν τον νυν Πρωθυπουργόν της Ελλάδος κ. Χ. Τρικούπη, όστις δια του άδαμάστου χαρακτήρος, της σιδηρής θελήσεως και της άκίμπτου έπιμονής αυτού κατώρθωσε να διοική τό κράτος επί έτη εν πλειονοψηφία συμπαγεί και μοναδικώς ίσχυρξ. Φίλεργος εις άπίστευτον βαθμόν, εργαζεται νυχθημερόν, υπερικων και αυτας τας φυσικας αντιδράσεις, και — χάρις τη ίσχυρξ αυτού κράσει — άντέχων εις πάσας τας του σώματος κοπώσεις λιτός ως Σπαρτιάτης, όλιγαρκής και άπείριτος εις άκρον — άρεταί, δι' ας θαυμάζεται και υπό τον πολιτικώς άντιπάλων αυτού — έχει άφιέρωσι έαυτον όλοτελώς εις την πατρίδα, εν μόνον μέλημα έχων, και τούτου την πραγματώνων παντι σθένει επιδιώκων, την βελτίωσιν της οικονομικής και της πολιτικής καταστάσεως της Ελλάδος.

Κάλλιστα δ' εκτιμών τό του μεγάλου Φρειδερίκου άπόφθεγμα, «ότι οι Πρωθυπουργοί φέρουσιν όλην την ευθύνην, ής τό βάρος ήθελεν εΐσθαι δυσβάστακτον εις τους ήγεμόνας», σύνοιδη βεβαίως υπέρ πάντα άλλον και τας συνεπείας τηλικαύτης ευθύνης, εν ή περιπτώσει ή κυβερνητική αυτού πορεία ήθελε κριθή ασύμφορος τφ έθνεϊ ουτε χρήζει παραδειγμάτων, αρχαίων τε και νεωτέρων, ίνα πεισθῆ ότι σφαλερόν ή έξουσία.

Ταύτα εν άμυδρξ σκιαγραφίη περι του νυν Πρωθυπουργού ήμων.

Ερεκά της μεσολαβήσεως μεγάλης ταύτης ημέρας καθ' ήν άπασα ή Έλλάς προσηλωται εις την εκλογικην διαπάλην, ή «Φύσις» δέν ήδύνατο ή να λάβη μέρος συνωδῶ τφ προγράμματι αυτής, διακόψασα εν ταύτφ την συνέχειαν της Ανακαλύψεως της Αμερικης, ήν θέλει συνεχίσει εις τό επόμενον φύλλον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Ηγέτης της Αντιπολιτεύσεως.

Ο κ. Θ. Δηλιγιάννης, άνήρ μετρίλιος, οίκονόμος, και υπερέφανος επί τφ έθνησφ αυτού, ως Έλλην της εποχής του Περικλέους, μείνας μόνος εκ των της αρχαιοτέρας εποχής πολιτικων άντιπάλων του κ. Τρικούπη, πᾶν νόμιμον μέσον καταβάλλει προς αυστηράν εξέλεξιν της πορείας της Κυβερνήσεως μετά ζήλου άπαραμιλλου, συνωδῶ τφ εκ του Συνταγματικού Χάρτου της Ελλάδος επιβαλλομένη αυτφ ύψηλφ καθήκοντι, ουδεμίαν παραλείπων περιπτώσιν, ουδενός κόπου φειδόμενος, μεθ' όλον τό άκροσφαλές της υγείας αυτού, όλονυκτίους δε ύφιστάμενος κοπώσεις προς αναδίφησιν, μελέτην και έπίκρισιν άπειρων κυβερνητικων έγγραφων, ενήμερος εις πάντα, μέχρι των έλαχίστων, μίαν μόνην ευχαρίστησιν έχων, την του συνειδότης άνάπνυσιν, δικαίως κατέχει την πρώτην θέσιν μεταξύ των διακεκριμένων προσώπων της Αντιπολιτεύσεως, πρεσβυτέρων τε και νεωτέρων. Τό δ' ήρεμον και συνετόν αυτού σθένος και τό άγήρω φιλότιμον, συνδυάζόμενα τφ μακρῶ αυτού πολιτικῶ βίω, τῆ εν τοις κλάδοις της πολιτείας ένδελεχεί αυτού πείρξ, τῆ προδεδηκυίας αυτού ήλικίαι, και τφ χαρακτήρι του άνδρός, έπισύρει την προσοχήν του Κοινοῦ και τας εύχας των συμπολιτών του, όπως αναδειχθῆ άντάξιός των προσδοκιων του έθνους, καθ' ήν εποχήν ήθελεν αναλάβει τας ήνίας της Κυβερνήσεως.

Τοιοῦτος ο άρχηγός την παρ' ήμιν αντιπολιτεύσεως.

ΑΠΑΘΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΔΘΟΝΤΟΣ

ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΣ, ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ, ΚΕΠΛΕΡΟΣ ΝΕΥΤΩΝ.

ΑΔΗΛΑΣ, ΕΡΕΧΕΛ

(Συνέχεια και τέλος)

Η εύρεία διάνοια του Νεύτωνος επέξετάθη εφ' όλων των ανθρωπίνων γνώσεων, εν τη φυσική και τη άστρονομία, ως εν τη χημεία και τοις μαθηματικοις. Εν ήλικία δε εικοσιτεσσάρων έτών κατεγίνετο και εις τό περι όλοκληρικων υπολογισμών θέμα.

Εν Αγγλία, ο Νεύτων μεγάλως έθαυμάσθη και έτιμήθη. Έξελέγη μέλος της βασιλικής Έταιρίας, ής έγινετο πρόεδρος τφ 1703. Πρό της εποχής δε ταύτης, κατά τό 1699 έτος, ή εν Παρισίοις Ακαδημία των Επιστημών τον είχαν ονομάσει έταίρον άντεπιστέλλοντα. Τό μέγα αυτό πόνημα περι των Αρχων της φυσικής φιλοσοφίας εδημοσιεύθη εν έτει 1683, εν τινι δε γεύματι εν φ παρεκλήθητο πολλοί διάσημοι της εποχής εκείνης, ο Νεύτων έφερε προποσιν υπέρ πάντων των τιμιών σοφών όλων των χωρών: «Είμεθα πάντες φίλοι, ειπε, διότι πάντες επιδιώκομεν την μόνην αληθή αιτία της ανθρωπίνης φιλοδοξίας, ήτοι την γνώσιν της αληθείας.

Όσοφ ο Νεύτων προύχαιρε, κατά τοσοῦτον ο ώκιανός της επιστήμης έφαινετο ευρυνόμενος πρό της άπλήστου αυτού διανοίας, δι' όπερ συνέκρινεν έαυτον προς παιδιον συλλέγον κογχύλια επί όχθης άπεράντου και άνιχνεύτου. Απεβίωσε δε τῆ 20 Μαρτίου 1727, εν ήλικία 85 έτών, και τφ έγινετο λαμπροτάτη κηδεία. Η οικογένεια αυτού τφ άνήγειρε πλούσιον καινοτάριον, εφ' ου έτίθησαν και αι έξής λέξεις λατινιστί, αποτελούσαι τό αληθές έλεγείον του μεγάλου σοφού:

«Είθε οι θνητοί να δοξάζονται, ότι υπήρξεν άνήρ, δοτις τοσοῦτον έτίμησε την ανθρωπότητα».

Τῆ 5 Μαρτίου 1827, έναν αιώνα μετά τον Νεύωνα, απέθνησκεν εις Παρισίους ο μαρκεήσιος Λαπλάς, γεωμέτρης, άστρονόμος και φυσικός, άφου έπεραιώσε τό επιστημονικόν οικοδόμημα του μεγάλου σοφού άγγλου. Τα σχετικά αυτού περι μαθηματικων, άστρονομίας και φυσικής έργα εισιν άπειρα, περιλαμβάνουσι τας γενικας περι ισορροπίας και κινήσεως της ύλης αρχάς, την επί των ουρανίων κινήσεων εφαρμογήν των, διαφωτίζουσι και επέξηγουσι τον περι συνολικής των σωμάτων νόμον, (ούτινος ο Νεύτων προσδιώρισε μόνον τον όρισμόν της βαρύτητος), τα φαινόμενα των θαλασσιων παλινδρομιων, την μεταβολήν των μοιρών και την επί της γήινης επιφανείας βαρύτητα των σωμάτων, την μεταχώρησιν των ίσημερινων¹, την αντιρροπιαν της σελήνης², περι του σχήματος και της περιστροφής των δακτυλιων του Κρόνου, περι της ανισότητος των πλανητων του Διός και του Κρόνου.

Εν τφ δευτέρφ μέρει του πονήματός του περι της Ουρανίας Μηχανικής, αφιερωθείσης εις την τελειότητα των άστρονομικων πινάκων, ο Λαπλάς εξετάζει τας άνωμαλίας των πλανητικων κινήσεων ως και των περι τον ήλιον κομητων, της σελήνης περι την γήην, και των δορυφόρων περι τους πλανήτας αυτών. Αι πολλαπλαϊ αύται σχέσεις των πλανητων και των δορυφόρων του ήμετέρου πλανητικού συστήματος τοσοῦτον κατετάραξαν την διάνοιαν του Νεύτωνος, ώστε έκαμαν αυτόν να πιστεύσῃ, ότι ή γῆ δέν περιέχει τα στοιχεία της άπειρορίστου διατηρήσεως αυτής εν τη άρμονία του σύμπαντος. Ο Λαπλάς απέδειξε δια των έαυτου υπολογισμών, ότι ή συνολική των σωμάτων άρκεί εις την διατή-

ρησιν του ήλιακού συστήματος, διατηρούσα αυτό εν μέση τινι καταστάσει χωρίς ουδέποτε να του έπιτρέπη να διασταταται αυτού άλλως ή βαθμηδόν και δια μικρων ποσοτήτων, και ότι εν μέσφ όλων τούτων των μεταβολων, και όλων τούτων των κινήσεων των κατά την αυτην διεύθυνσιν πορευομένων σωμάτων και εν επιπέδοις όλίγων διαφέρουσι άλλήλων, ή μεταβολή αυτη δέν επιφέρει την άνωμαλιαν των σωμάτων, ουδε ταραττει ατην άρμονιαν του συστήματος τούτου, και αυτην την έκφρασιν του Λαπλάς, ήν ή φύσις, φαίνεται, αρχήθεν διαθέσασα ούτω προς τον σκοπον της αιωνίας διαρκείας, δια των αυτων βλήσεων δι' αν παρατηρούμεν τόσον θαυμασίως διατηρούμενα τα άτομα και τα ποιικιλια εν τῆ φύσει είδη». Ούτως, ο διάσχυμος σοφός εξησφάλισε την ανθρωπότητα από των εκ της νευτωνείου έλξεως κινδύνων, υποκαταστήσας νόμους αναλλοιώτους εις την διατήρησιν της μονιμότητος του κόσμου.

Αι σεληνιακαι άνωμαλιαι ωδήγησαν αυτόν εις τον προσδιορισμόν του αναλοιώτου της περιστροφικής κινήσεως της γῆς περι τον άξονά της, εις τον υπολογισμόν της από του ήλιου άποστάσεως ήμων και εις την εξακριβώσιν της πλατύσεως της επιφανείας του ήμετέρου πλανήτου. Τέλος ανέκαλύφεν, ότι ο αιώνιος ισοχρονισμός της σελήνης οφείλεται εις την επί του δορυφόρου τούτου επενέργειαν του ήλιου, συνδυαζομένην προς την μεταβολήν της εκκεντρικότητος της γῆινης τροχιάς.

Ο Fourier απεικονίζει ούτως την μεγαλοφυίαν του Λαπλάς.

«Βεβαίως δέν δύναται τις να παραδεχθῆ, ότι έπλασεν εντελώς νέαν επιστήμην, ως έπραξαν ο Αρχιμήδης και ο Γαλιλαίος, ότι έδωκεν εις τα μαθηματικά συστήματα πρωτοτύπου αρχάς και άπειρον έδαρος καλλιέργειας, ως ο Descartes και ο Νεύτων, ότι πρώτος μετέφερεν εις τους ουρανους και επεξετείεν εν όλφ τφ σύμπαντι την γήινην δυναμικήν του Γαλιλαίου, άλλ' ο Λαπλάς εγεννήθη δια να τελειοποιήσῃ τα πάντα, ίνα έξυγιάσῃ τό πᾶν, ίνα όπισθοδρομήσῃ όλα τα όρια, να λύσῃ τα μέχρι τότε εκληφθέντα αλυστα ζητήματα, και θα επεραίωνε και την επιστήμην των ουρανων, εάν ή επιστήμη αυτη ήδύνατο να έχῃ πέρας».

Ο Έρσχέλ περικλής άστρονόμος γεννηθείς τφ 1738 εν Ανοβέρφ έκαμε σπουδαίας ανακαλύψεις εν Αγγλία όπου έλάμβανεν έπιχορήγησιν παρα του βασιλέως Γεωργίου του Γ'. Ανεκάλυψε τον δακτύλιον και την διάρκειαν της περιόδου του Κρόνου, τον πλανήτην Ουρανόν, όστις φέρει και τό όνομα του, τελειοποιήσας εν ταύτφ και πλήθος άστρονομικων οργάνων, ιδίως τό εκ τεσσαράκοντα ποδων επί αναλόγου διαμέτρου τηλεσκόπιον, δι' ου ανέκαλυψε τους διπλους αστέρας και επεχείρησε την απαριθμησιν των αστέρων του ουρανού, ποιήσας εν ταύτφ και διαφόρους άλλας σπουδαίας ανακαλύψεις. Απεβίωσε δε εν έτει 1822.

Τοιαύτη είναι σήμερα η γνώσις των νόμων της φύσεως, ους ή αναφανείσα από του δεκάτου έκτου και εντεύθεν αιώνος εν τφ ήμετέρφ πλανήτη μεγαλοφυία του Κοπερνίκου, Γαλιλαίου, Κεπλέρου, Νεύτωνος, Λαπλάς και Έρσχέλου εκληροδότησεν ήμιν, άφου επάταξαν ουτοι τας επικρατούσας παχυλάς και άμαθείς δοξασίας του Έβραϊκού και Αιγυπτιακού άστρονομικού συστήματος, και δικαίως δυνάμεθα ήδη οι απόγονοι αυτων να ειπωμεν, ότι ή άπάτη του παρελθόντος υπεχώρησεν αίσχρῶς πρό της αληθείας του μέλλοντος.

Αστήρ

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΩΝ

Δελτίον πλήρες

Εσχάτως έγινετο συναγωνισμός στενογράφων Αμερικανων εν ταις Ηνωμέναις Πολιτείαις, προκειμένου να εξακριβωθῆ, πόσαι λέξεις ήδύνατο να συμπεριληφθώσιν εν ενί επιστολικῶ δελταρίφ.

Είς στενογράφος ονόματι Ριχμόνδ κτώρθωσε να γράψῃ 36,784 λέξεις!

¹ Αληθεύει κίνησις δι' ής ή ίσημερινή γραμμὴ μεταχωρεῖ συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἐκλειπτικοῦ, βαίνουσα ἐξ ἀνοστων πρὸς δυσμὰς, ἀνεστρέφει τῆ τάξει τῶν ζωδιακῶν σημείων.

² Φαινόμενη ταλάντωσις τῆς σελήνης, περι τον ίδιον άξονα, εἰς τῆς ἐναλλάξ κρύπτεται και ἀποκαλύπτεται μέρος τῆς επιφανείας αὐτῆς.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΜΑΜΜΟΥ

Υπό ΛΟΥΙΣ ΒΕΥΙΛΛΕ (Συνέχεια και τέλος).

Και ταυτα λεγων ο οδηγος περιεκαμψεν ευρον στυλον βράχου και άμείσως επί σκοτεινού εδάφους ήρχισαν να διαλάμπουν μυριάδες άδελφάντων. Τα όμακα έχων έστραμμένα επί του θόλου τούτου ενόμιζον, ότι έβλεπον το στερέωμα με τάς μυριάδας των αστέρων του. Αίρνης βαθύ σκότος διεδέχθη το λαμπρόν έκείνο θέαμα. Ένω δ' έξέφραζον τον θαυμασμόν μου, ο Μάτ μοιάνήγγειλεν, ότι ήθελε παραστήσῃ την ανατολήν του ήλιου και μετά τουτο την δύσιν αυτού. Αμυδρόν τότε φώς διαχέεται εντός του σπηλαίου, όπερ βαθμηδόν αυξάνει και έμφανίζονται αστέρες, αλλά και πάλιν έκλείπει.

Μετά ταυτα είδομεν μέγαν ποταμόν υπόγειον όστις όνομάζεται Στύξ.

Το φυσικόν τουτο θέαμα δύναται να παραβληθῇ προς τα άριστουργήματα της ώραιας ζωγραφικής τέχνης. Έντεθεν μεταβαίνομεν εις τας όχθας της Νεκράς Θαλάσσης (Dead Sea), ήτις είναι μικρά τις λίμνη έχουσα έκτασιν μόλις 8-10 μέτρων. — Οι Αμερικανοί ποικύονται κατόχησι του πομπόδου όνόματος. — Μετά ταυτα είδομεν μέγαν τινά ποταμόν υπόγειον, όστις όνομάζεται Στύξ, ένθα ένφ έπι

έβην της άκόμφου λέμβου του Χάρωνος, ο μαυρος λεμβούχος κραυγάζει και το σπηλαιον άντηχει, ή δε ήχώ επαναλαμβάνεται όμοιόζουσα προς οίμωγας ψυχών καταδεδικασμένων και άγωνιωτών εν τοις Τάρταροις του Άδου. Αι δ' εδεις τα; όποις κρατούμεν έπιχέουσι χρώμα υπέρυθρον επί των βράχων, επί δε των υδάτων της Στυγός άντανακλάται ή μορφή του μύρου.

Το έκτακτον τουτο θέαμα μ' έβύβισεν εις σκέψεις, ότε αφνης τρομερός πάταγος μ' έξηγειρε των ρεμβασμών μου υπολαβών, ότι ή πτήγη στοας τινος κατέρρευσε. Αλλ' ήτο άπλουδ παίγιον του Μάτ, όστις ήλθε προς έμέ μειδιών και δεικνύων τους λευκούς όδόντας του, διότι ένφ έγώ έρέμβασζον αναβάνει ούτος εκεί που και επανειλημμένως τινάσσει τεμάχιόν τι ύφάσματος, όπερ προέκλεσε τον κρότον και διεκόψε τας σκέψεις μου. Δέν ώργισθην όμως, διότι το άπροσπτον τουτο

μοι προύξηνσεν έντύπωσιν, ήν ούδέποτε θέλω λησμονήσει. Μετά παρέλευσιν ήμισίας ώρας πλου, επεβίβασθην επί άμυδάτος τινός τόπου άποτελουντος την κοίτην του ποταμού κατὰ τας παλιρροίας. Έπί δε της άμμου διεκρίνομεν έντελέστατα τα έχνη των διαφόρων επιφανειών των υδάτων. — Ένταυθα υπήρχει και μικρά πηγή θεούχων υδάτων. — Ακολούθως δε φθάνομεν εις όδον Κλεβελάν καλουμένην, της

όποιας τα τείχη φαίνονται κεκαλυμμένα υπό ώραιών άνθέων έξαισίας λεπτότητος. Η όδός αυτη καταλήγει εις αίθουσαν χοροϋ, ής οι τοίχοι εισι λευκοι ως ή χιών. Πάμπολλαι όδοι ευρείαι μιν κατὰ πρώτον, ακολουθας δε στενούμεναι, άλλαι μιν όμαλαι και άλλαι άπότομοι μας φέρουσιν εκειθεν των βραχιδών όρειων, ένθα αναρριχόμεθα επί υπερόχων τεμαχίων βράχων άποσπασθέντων εκ του θόλου.

Διά μέσου των έξοχών και των ευρέων ρηγάτων των προμηνούντων και άλλας καταπτώσεις βράχων, έφθάσαμεν τέλος εις το σπήλαιον των Νηρηιδών (Fairy Grotto), έντός του όποιου οι σταλακτίται εν ειδει ύψηλών στήλων άποτελοϋσι κομψά τόξα, άτινα παρυσιάζουσι τῷ έντι θεάν μαγευτικωτάτην. Έξ όλων των γωνιών ρέει το ύδωρ, και πανταχοϋ ακούονται καταπίπτουσαι σταγόνες, ών ή ήχηρά πτώσις άντηχει εις τα σκοτεινά εκείνα σπήλαια. Εις το βήθος της αίθούσης παρατηρείται σύμπλεγμά τι όμοιόζον προς κορυφήν μέγαστον φοίνικος, ούτινος οι κλάδοι με χάριν φαίνονται ως έγγεγλυμμένοι εις όγκον αλαθάστρου. Έπί της κορυφής του χριστάτου τουτου συμπλέγματος αναβρϋει πηγή τις προκίωσις, παραγωγός όλων των τιτανιδών εκείνων σωρών, οίτινες διαλάμπουσιν εις το φώς των λαμπάδων μας.

Το φώς άντανακλώμενον εις τα κενά τα μεταξύ των σωρών εκείνων επήύξανεν έτι μάλλον την διαύγειαν αυτών. Τα δε κομψά τόξα διακεκοσμημένα διά κροκωτών στεφανών κρέμονται υπέρ την κεφαλήν των περιηγητών, και σχηματίζουσιν εις τους όφθαλμούς αυτών κομψότατον σχέδιον εκ λευκού μαρμάρου. Οι περιηγηται άποκαλοϋσι το άλλοκοτον τουτο σύμπλεγμα Φοίνικα. Το άντρον των Νηρηιδών κειμενον εις το έν άκρον του σπηλαίου, απέχει 16 χιλίομετρα της εισόδου. — Έκυριεύθη υπό μεγίστης άνοπομνησίας, έως ου φθάσω εις την έξοδον. Είχον δε διέλθη δεκα ώρας έντός των υπογείων εκείνων και ή άνάμνησις του καταχθονίου εκεινου κυνηγίου, ούτινος τα ύπόγεια ύπήρξαν ή σιγήν, μοι ήλάττωσαν την έξαισίαν καλλονών των. Ησθανόμην την άνάγκην να επανίδω το φώς της ημέρας και το στερέωμα του ουρανού, ότε δε έξήλθον έχαιρέτησα αυτα μετά μεγίστης ευχαριστήσεως. Όταν έθεσα εκ νέου τον ποδα μου επί της

επιφανείας του εδάφους, το φώς και ή θεα των άγρών μοι έφάνησαν ότι είχαν άποκτήσει νέα θέλητρα, αλλά ή έντύπωσις αυτη προέρχεται ίσως εκ της αντίθεσεως του σκότους, ένθα είχαν διέλθει σχεδόν όλόκληρον ήμέραν. Αλλ' ύπήρξε πράγματι ώραια έσπερα. Ο ουρανός ήτο άνεφέλιος. Η υπό μωρίων άνθέων ευωδιάζουσα αύρα επνεεν επί της γής, ως θαυσια. Υπό το πυκνόν φύλλωμκ τα πτηνά έκελάζδον το γλυκύ ήσμα των, και πλήθος έντόμων περιπίπταντο και ώρχοϋντο εις τας άκτίνας του δύοντος ήλιου.

Έντεθεν μεγάλα δάση έκτείνουσι το μεγαλοπρεπές παραπέτασμα του πρασίνου φυλλώματός των μέχρι των ώραιών όχθών του Όχιου, ένφ προς ανατολές και δυσμάς αι κυματίζουσαι κορυφαί αυτών έσειοντο υπεράνω των κλιτωών της πεδιάδος. Έπί έκαστου κενού μέρους του δάσους ύψουτο λευκός οικίσκος, φαιδρός, εν μέσφ πλουσίας συγκομιδής σιτών. Πέριξ του οικίσκου τα δένδρα έκχμπτοντο υπό το βήθος των καρπών αυτών, ναυελώς επαναπαυόμενα επί της παχείας νομής τα ποιμνια άνειμάσσον άμέριμνα, ως να άπηύλακον και αυτα των καλλονών της φύσεως, της όποιας άποτελοϋσι μέρος, ο δε άγρονόμος θεωρών πάντα ταϋτα, ίστατο ως εν έκστάσει ένόπιον των άνειξαντήτων δώρων της φύσεως... Φ. Σ.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΟΗΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Οϋδέν τῷ αληθεία ώραιότερον και ευγενέστερον τυγχάνει εν τῷ κόσμφ τούτῳ της Μουσικής, ήτις δύναται να θεωρηθῇ ως δώρον του Θεου. Αυτη είναι όντως στοιχείον ήθικου αγαθου ως έλαττοϋσα και έξασθενίζουσα τας δύο μεγάλας πληγας, αίτινες διατηροϋσι την άναρχίαν παρὰ τη κοινωνία, την άμάθειαν και την ψυχικήν άπομόνωσιν.

Μεγάλα θαύματα ποιεί ή μαγεία των ήχων, οίτινες καλοϋνται Μουσική. Διαπερά τον σαρκοδῆ φραγμόν, ένθα διυσοδύοντες άπόλλυνται οι λόγοι της φωνής, ως σφαίρα έντός χώματος, παρέχει εις τας ψυχας όργανον συγκοινωνίας, διαπλάττει γλώσσαν ιδίαν, της όποιας ο πτωχότατος και άμα-

μετέφερον εις Ναύπλιον τους δύο ταξειδιώτας μετά των άποσκευών των.

Ο Κώστας θελήσας να διέλθη τα μέρη άτινα μετά της Ραλλούς Βουγῆ διήλθεν, ότε το πρώτον συνήτησεν αυτην, δέν έπραττε τουτο μόνον εξ έρωτικής ιδιοτροπίας, άλλ' είχε άτερον λόγον πολυ σοβαρώτερον τουτου. Η μυστική άποστολή, δι' ής ή κυβέρνησις είχαν επιφορτίσει αυτον περιελάμβανε δύο φάσεις, να διεγείρη μιν την επανάστασιν μεταξύ των Κρητών, και επί τῷ σκοπῷ τούτῳ διά της στρατολογίας ήθελοντων να καθάριση την Πελοπόννησον από τους λησταζ, οίτινες υπερπεπλέοναζον εκεί. Προς τουτο δε ο λοχαγός Αντωνόπουλος διαπραγματεύετο ήδη, την υπό τας τάξεις των επανάστατων στρατολογίαν του λησταρχου Τασούλη και όλης αυτου της συμμορίας επί ύποσχέσει άμνηστίας. Έάν δε ή συνεννόησις αυτη επετυγχάνετο, ο Κώστας επί κεφαλής αυτών θα τους ώδήγει εις Κρήτην μετά των λοιπών στρατολογηθησομένων ήθελοντων. Ιδου λοιπόν ο κύριος λόγος της εις Ναύπλιον εκδρομής του.

Η δεσποινίς Ραμώ και ο Κώστας διήλθον εν πρώτοις της Κορίνθου, όπου ο ιερεύς μετά της γυναικός του μάτην προσεπάθησαν να τους κρατήσωσι δι' ολίγας ήμέρας εκεί, και ετραπήσαν άμείσως προς την όδον Κουτσοματίου, ένθα εις έκαστην στροφήν αυτης άνεμινθησκοντο και τρυφεράν τινα σκηνήν της κατὰ το παρελθόν έτος εκδρομής των, συναντώντες συνάμα ή γνωστών τι αντικείμενον αυτοις, ή πρόσωπόν τι διαρκώς διαμένον παρὰ τῷ όδῳ ταύτη.

Μεταξύ των Κλεωνών και της Νεμεας, ως εξ ένστικτου άμφοτεροι έσταμάτησαν πρό του σπηλαίου, ένθα είχαν τότε ευρει ένδαιτωμένην οικογένειάν τινα τραγλοδωτών διατελοϋσαν εν διωγμῷ υπό της εκδικήσεως του άγιου Θεοδωρου.

Το σπήλαιον ήδη έφαινετο κενόν, ή δε όροφή μελαίνη από του καπνου, ως ή του κλιβάνου. Οτε ήτοιμάζοντο να φύγωσιν εκειθεν, άνθρωπός τις εξήλθεν εκ των παρακειμένων σχινων και τοις εξήτησεν έλεημοσύνην.

— Α! να τον, άνερώνησεν ο Κώστας άναγνωρίσας αυτον, και ποϋ είναι τα παιδικά σου;

— Αχ! αφέντη, ή πυρκαϊχ έπιασε 'στα άχυρα... ή γυναϊκά μου μαζή εκοιμάτο... είναι τώρα ένας μήνας...

Η δεσποινίς Ραμώ δέν ηδυνήθη να κρατήση τα δάκρυά της, και άνεζήτησεν άμείσως εις το βαλάντιόν της κεραμάτινα, τα όποια προσέφερον αυτῷ.

— Έρχεσαι μαζύ μου εις τον πόλεμον κατὰ των Τούρκων; έρωτά ο Κώστας.

— Έρχομαι, αφέντη, ίσως, αν σκοτώσω κανένα, ο άγιος Θεοδωρος με συγχωρήση τέλος πάντων διά το σφάλμα 'που έκαμα να πωλήσω την κανδηλά του εις εκεινον τον άναθεματισμένον Άγγλον.

— Αλήθεια λοιπόν, έρχεσαι; πῶς όνομάζεσαι;

— Έγώ ο καϋμένος! δέν προφέρεται το όνομα ενός βεβήλου...

— Ε! τότε, θα σε όνομάζομεν Καϋμένον, επανέλαθεν ή δεσποινίς Ραμώ, τουλάχιστον δέν θα κατηγορηθῆς, ότι έλεψες το όνομα τουτο.

— Μετά τρεις ήμέρας να έλθης λοιπόν να μās άνταμάσσης εις Ναύπλιον, ειπεν ο Κώστας.

Είτα, φθίσαντες εις το χάνι του Δερβενακίου, συνήτησαν τους στρατιώτας Δημήτριον και Νικόλαον, οίτινες άγρύνως φυλάσσοντες, άνέμενον μετ' άνοπομνησίας την ήμέραν της άρέσεώς των. Οτε δε ο Θεοχάρης τοις ώμίλησε περί Κρήτης και του ιερού άγώνος, λημονήσαντες αφνης

MAURICE DE FOS

ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΩ

(Συνέχεια)

έγώ προς συνάντησιν των, διότι από στιγμής εις στιγμήν, ο έμφοβίος πόλεμος δύναται να εκραγῇ.

— Ένοϋ, μ' έγκατελείπετε όλοι σας, ο εις μετά τον άλλον. Ο ν. Βουγῆς άνεχώρησεν εις Σύρον, ή Ραλλού ύπανδρϋθη, και τώρα σεζ μετακινείτε να χύμητε γνωριμίας εις την Κρήτην. Α! πολυ θα στενωχωρηθῶ έδῶ εις το Αρσάκειον.

— Ζητήσατε άδειαν.

— Διά να σας συνοδεύσω εις Κρήτην;

— Α! ναι, τουτο θα ήτο λαμπρόν, αλλά θα σας προτείνω κατι τι άλλο πρακτικώτερον. Έλθετε μετ' έμου μόνον μέχρι Ναυπλίου. Εκεί θα ιδωμεν τα μέρη εκείνα, όπου έγνώρισα την Ραλλού, και όπόταν θ' άναχωρήσω, θα προξενήσητε μεγάλην ευχαριστήσιν εις τους καλούς φίλους μας κυρίου Αντωνόπουλους να μένητε πλησίον των έφ' όσον καιρόν θελήσητε.

— Θεέ μου! με τουτο θα ήναι μιν τρέλλα, αλλά πάλιν ποϋ μ' άρεισι!

— Εν τειούτη περιπτώσει, λάβετε την έλευθερίαν σας από αύριον το πρωί, διότι ή κυβέρνησις μοι ένεπιστεύθη άποστολήν τινα, ήτις δέν επιδέχεται ουδεμίαν άναβολήν.

— Έγώ δύναμαι να διαθέσω έμαυτην και από σήμερα, ουδεμία ύποθήκη υπάρχει επί του άτομου μου, και άφου μάλιστα θα παραιτηθῶ της αξιώσεως των μισθών μου...

— Τότε σας προτείνω να λάβητε μέρος εις το γεϋμα του άποκαιρετισμού, το όποιον θα γίνη σήμερα εν κοινή συναθροίση φίλων και συγγενών. Εκεί τοις εξηγοϋμεν το μελετώμενον ταξειδιόν μας διά την έπιούσαν, και οϋτω άποφεύγομεν πάσαν καθ' ήμων ύπόνοιαν περί άπαγωγής.

— Έάν μοι όρκίζεσθε, ότι ο πατήρ σας δέν θα με κατακερματίση.

— Ο πατήρ μου είναι ήδη άγνώριστος. Αισθάνεται ήδη έαυτον καταβεβλημένον, τεταπεινωμένον, άπογηράσαντα συνεπεία των τελευταίων γεγονότων. Έπειτα, άποψε, μετά το γεϋμα θα φορέσω την στολήν μου, θα με περιβάλῃ δια των όπλων του, και θα μοι δώση την ευχήν του.

— Ε! τότε καλῶ, θα έλθω να σε ιδω διδοντα τον όρκον του Αννιβάλου.

Τα άνωτέρω όντως συνέβησαν, όπως ο Κώστας προέλεγεν. Μετά διαφόρους δε πατριωτικάς προποσεις, καθ' ας άφθονος έρευσεν ο ρητινίτης, το οινόπνευμα και ο μέλας οίνος του Αγίου Γεωργίου, ο Θεοχάρης περιέζωσε την σπάθην του εις το πλευρόν του υιού του, το γαταγάνιον εκεινο, το όποιον τοσάκις είχε βχψει εις το αίμα των άπίστων, το ένδοξόν τέλος όπλον, όπερ άπαντες οι έθνικοι ποιηται τοσοϋτον εξύμνησαν.

Έκ δε των πικρευρεθέντων εις την τελετήν ταύτην, άλλοι μιν τῷ εδῶρησαν έγγχειρίδιον πολύτιμον, άλλοι δε πιστόλιον αξίας. Τελευταία προσήλθεν ή γραία υπηρέτρια Κωνσταντινιά, ήτις τῷ ενεχείρησε πολυτιμώτατον φυλακτήριον εύλογημένον υπό των μοναχών του Όρους Άθως, ίνα τον προφυλάττη από αιφνιδίων θάνατον.

Ο άποχωρισμός έγένετο την τρίτην ώραν μετά το μεσονύκτιον, ότε ο άγωγιάτης εκόμισε τους ίππους, οίτινες θα

θέστατος αισθάνεται σύνολον τήν δύναμιν καί τήν γλυκύτητα.

Βεβαίως ή Μουσική δέν κέκτηται άκριβώς τήν αὐτήν έπιρροήν ώς ή προσευχή· αὐτή δέ δέν πατάσει ώς ό κεραυνός, δέν έπιβάλλει, αλλά προκαλεί τήν ψυχήν, τήν θερμοπαράκαλει, δέεται αὐτῆς, τήν ίκετεύει, διά νά τήν έξευγενίση, νά τήν συγκινήσῃ καί νά τήν κάμη εύαίσθητον. Ζητεί παρ' αὐτῆς νά έπιβλέψῃ έπί τά ίδια πλεονεκτήματα, νά έκτιμήσῃ τάς ίδιας άρετάς της καί νά μή τάς διαχειρίζεται ώς ίκέτας αλλά νά οικτείρῃ τάς ήθικάς ταύτας δυνάμεις. Η ψυχή άκροῦται, συναισθάνεται τό έλεος κατά κράτος καί ύπακούει ρεμβώδης εἰς τάς έπικλήσεις τών πνευμάτων τοῦ ήχου. Η Μουσική είναι ζωογόνος άήρ τών συγχρόνων ψυχών· αὐται τήν άπορροφῶσιν ώς οι πνεύμονες φύσει εισπνέουσι δέν άτμοσφαιρικόν άέρα, τούτέστι άνευ συνειδήσεως. Έξ όλων δέ τών άποκρῶφον έπιρροῶν καί τοι κυριαρχικῶν, αἰτινες δρῶσιν έφ' ήμᾶς, ή έπισημωτέρα καί ήθικωτέρα είναι άναμφιβόλως ή Μουσουργία. Η Μουσική διά τών έπιθυμιῶν όσας διεγείρῃ εἰς τόν άνθρωπον καθιστᾶ δι' αὐτόν βαθμηδόν όλας τάς ήδονάς άνουσίας, διά δέ τών ρεμβασμῶν δι' όσων τόν μεθύσει τῷ καταδεικνύει μικρόν κατά μικρόν έλεινήν πᾶσαν πραγματικότητα. Μετατοπίζει καί φέρει όπισθοδρομικῶς καί άεννάως τό ίνδαλμα τοῦ ανθρώπου· αὐξάνει έπ' άπειρον τάς άπαιτήσεις τῆς ψυχῆς, ώστε ή εύτυχία καθίσταται δι' αὐτήν άνέφικτος ύπό τούς όρους τῆς έγκοσμίου ύπάρξεως. Η δέ μόνη εύτυχία θά ήτο ή άπόλαυσις, ή κατάκτησις τοῦ όντος ή τοῦ άντικειμένου, τό όποῖον ήδύνατο νά διατηρῆ πάντοτε τήν ψυχήν έν τῇ στιγμαίᾳ μέθῃ τῆς ήδυπαθείας, δι' ής περᾶ ύπό τῆς Μουσικῆς άγομένην.

Κατά δέ τήν άηδίασιν ταύτην παντός πράγματος, κατά τήν βεβαίωσιν, ότι οὐδέν ίσχύει νά πραγματοποιήσῃ τό ίδανικόν άγαθόν τῆς μουσικῆς έπικλήσεως, τῆς προαισθήσεως ή τοῦ πόθου, ό άνθρωπος άνακαμθάνει άνευ συνειδήσεως, διά μεθόδου τινός άμέσου, τάς άσκητικᾶς άρετάς, τήν λήθην του, τήν άδιαφορίαν πρὸς τά έγκόσμια, τήν άμεριμνοσύνην πρὸς τήν εἰσαρμένην, ή όποία τόν περιμένει, ή τῆς δυστυχίας ή όποία τόν καιροφυλακτεῖ. (ένδρεύει).

Οιαδήποτε άστραπή καί άν διαπαράσῃ τήν ψυχήν του θά

εἴπῃ: διέβλεφα εύδαιμονίαν ύψηλοτέραν εἰς τάς μελωδίας τοῦ Μοζάρτ. Οιαδήποτε γλυκύτης καί άν τόν μεθύσῃ θά άναμνησθῆ ότι ήσάνθη μεγαλειτέραν εἰς τάς μελωδίας τοῦ Βέρδη. Οιαδήποτε πικρίας καί άν θποστῆ θά εἴπῃ, ότι αὐται δέν λογίζονται ποσῶς πρὸς τάς πικρίας όπου τόν φέρουσιν αἱ τυχόν άρμονίαι τοῦ Βετχόβεν.

Άλλ' άίφνης κύμα τι μελαγχολίας διαταράττει καί θολώνει τάς αισθήσεις του· καθίσταται μελαγχολικός πρὸ τῆς προσφιλοῦς εἰς αὐτόν χαρᾶς μή γνωρίζων τό αἴτιον· θλίψις τις διαπερᾶ άνευ τῆς έλαχίστης αἰτίας τό σῶμα του· θά έρωτήσῃ βεβαίως πόθεν αὐτή καί θά άναμνησθῆ, ότι τήν έσυνείθισεν άκροῦμενος τό δαίνα μουσικόν έργον, διά τοῦ όποίου έβυθίσθη εἰς ρεμβασμούς, οἵτινες εἰσέτι τόν βαυκαλιζοῦσι.

Η Μουσική άρα παρέχει εἰς ήμᾶς διά τών όργάνων ήττον άθεμίτων καί μάλλον συνωδῶν πρὸς τό θεῖον τέρμα πρὸς τό όποῖον σπεύδομεν κατά χρέος, τήν αὐτήν ύπηρεσίαν τήν όποίαν παρέσχεν ό κόρος τών ύλικῶν ήδονῶν εἰς τάς ρωμαϊκάς ψυχάς. Καθιστᾶ άνουσίους τάς ήδονάς, μάς άπαλλάσσει άπό τόν βόρβορον, όστις τάς ρυπαίνει, καί μάς άποσπᾶ άφ' ήμῶν αὐτῶν άνευ ροῆς πολλῶν δακρῶν τῆς άλαζωνείας καί τῆς φιλοζωίας ήμῶν.

Μουσῆς.

Η Χ Ω

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

Έν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τοῦ γεωγραφικοῦ τμήματος καί τῆς πολιτικῆς οίκονομίας τῆς «Βρετανικῆς Έταιρίας», ό κ. Ραβενσάιν άνεκοίνωσεν, ότι έν τῇ γήνῃ σφαίρα μας ύπάρχει άκόμη θέσις διά 5,994 έκατομμύρια κατοίκων, έν όλῳ, συμπεριλαμβανομένων καί τών νεοστί άνακαλυφθεισῶν έν Ἄφρικῇ γαιῶν, καί τών κακῶς έτι κατακημένων χωρῶν τῆς Ἄμερικῆς καί Ἀσίας. Ο άριθμός οὗτος τῶν 5994 έκατομμυρίων θέλει συμπληρωθῆ μετά 182 έτη, ήτοι ό έν τῷ ήμετέρῳ κόσμῳ πληθυσμός θέλει φθάσει εἰς τό μή περαιτέρω κατά τό έτος 2072.

τά πάντα, ύπεσχεθήσαν νά δώσωσι τήν εκ τοῦ στρατοῦ παραιτήσίον των, άν δέν τοῖς έπίτρεπον νά φύγωσι μετ' αὐτοῦ.

— Ὡστε, μετά τρεῖς ήμέρας σᾶς περιμένω εἰς Ναύπλιον. τοῖς εἶπεν ό Κώστας, καί άνεχώρησεν διά τό Χερβάτι.

Ένταῦθα έσταμάτησεν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Κορομηλά. Η κουμπάρα όλως ύπερήφανος τοῖς έπέδειξεν άμέσως τό παιδίον, οὗτινος ό Θεοχάρης εἶχε γένει άνάδοχος, καί όνόμασε Θεμιστοκλήν. Ἦτο εύτραφέστατον καί ύγιέστατον, ή δέ μήτηρ του προεμήνυεν, ότι μετ' όλίγον έμελλε νά τοῦ δώσῃ καί άδελφόν.

Ο Κορομηλάς μόλις έπληροφορήθη, ότι ό Θεοχάρης έστρατολόγει έθελοντάς διά τήν κρητικὴν επανάστασιν, διέταξεν άμέσως τήν σύζυγόν του νά έχθάψῃ τά ύπό τόν λίθον τῆς έστίας κεκρυμμένα χρήματά του, καί χωρίς νά εἴπῃ τι περισσότερον, ήρξατο καθαρίζων τά όπλα του.

— Τί κάμνετε εκεί; ήρώτησεν ή δεσποινίς Ραμῶ, όλως έκπληκτος, σκέπτεσθε ν' άφήσητε εἰδῶ τήν σύζυγόν σας καί τά τέκνα σας;

— Είναι χρέος μου, άπεκρίνατο ό Κορομηλάς, εἶμαι κουμπάρος τοῦ άρχηγοῦ, καί όφείλω νά εἶμαι τό πρωτοπατήκαρον.

Ο δέ Κώστας, όστις έγνώριζε τάς άρχαίας παραδόσεις, εύρε τήν άπάντησιν λογικωτάτην, άλλως καί δέν ήδύνατο νά τῷ άρνηθῆ, χωρίς νά τόν προσβάλλῃ, άριέρωσιν έπιβαλλομένην έν όνόματι τών κερτημένων δικαιοσύνης.

Η κουμπάρα προσέκλινε, σιωπηλῶς καί άγογγύστως, ώς ένώπιον άναποφύεχτου κινδύνου.

Διαρκούντος δέ τοῦ δαίπνου, όπερ ό Κορομηλάς παρέθηκεν εἰς τούς ζενιζομένους, ή δεσποινίς Ραμῶ ήρώτησεν διατι δέν προσήλθεν καί ό ίερεύς, όστις τοςαῦτα δείγματα όρίζεως καί

πολυφαγίας εἶχε δεῖξει κατά τήν ήμέραν εκείνην τοῦ βαπτίσματος τοῦ Θεμιστοκλείους.

— Καί δέν έμάθητε λοιπόν τήν ιστορίαν; εἶπεν ό Κορομηλάς έρηνηγύμενος εἰς γέλωτας.

— Α! βεβχίως όχι, ποῖος ήθέλατε νά μάς γράφῃ έν λεπτομερείᾳ τά διατρέχοντα εἰς τήν κωμόπολιν σας; Μήπως τοῦ έφυγεν ή παππαδιά του;

— Τό ήύρατε, άπάνω κάτω, ναί, ή παππαδιά του τόν ήπάτησεν, αλλά πάλιν καί αὐτή δέν έπταιεν δά τόσον. Ὡραία όμως γυνή αὐτή ή παππαδιά, έχει δύο μάτια ώσν έληται, μέ μαῦρα φρύδια μυτερά, ως τά πτερὰ τῆς χελιδῶνος. Έζων τόσον καλά καί άγαπημένοι εἰς τήν άρχήν, αλλά άφού μάς ήλθεν ένας ύπαξιωματικός τοῦ μηχανικοῦ, μέ τήν πρόφασιν νά σηκῶσῃ τό σχέδιον τοῦ χωριοῦ, καί εκάθησεν εἰς τήν οἰκίαν τοῦ παππά, έσήκωσε τά μυαλά τῆς παππαδιάς καί...

— Καί θά τῆς ήρσαν φαίνεσαι καί τῆς παππαδιάς τά χρυσᾶ γαλόνια καί τό σπαθί... επανέλαθεν ή Ραμῶ.

— Α! όχι, δέν έπταιε δά καί τόσον ή παππαδιά, μάλιστα ήτο καί πάρα πολύ θρησκα, καί άν ό παππᾶς δέν άγαποῦσε τό κρασί, ό ύπαξιωματικός δέν θά εύρισκε νά χορεύσῃ τόσον εύκολα.

Τήν πρώτην εβδομάδα έλαβε τόσον θάρρος, ώστε έχοράτεον 'σάν παλαιοί φίλοι. Τέλος ένα βράδν, άφού κατέλυσαν όλόκληρη χιλιάρικη κρασί, ό ύπαξιωματικός έπρότεινεν έμπιστευτικῶς εἰς τόν παππά νά τόν στεφανώσῃ μέ μίαν νέαν τοῦ χωριοῦ, διότι ήθελε νά επανορθώσῃ ένα πολύ μεγάλο λάθος όπου έκαμε. Καί τόν παρεκάλει τόσον πολύ, διότι, καθῶς ζεύρετε, οι στρατιωτικοί δέν έχουσι δικαίωμα νά στεφανώνωνται χωρίς νά λάβουν τήν άδειαν. Ὡστε ό γάμος.

ΑΠΡΟΟΠΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Έν τινι διασκεδάσει γενομένη έν Κίϋπερτ τῆς Ἄμερικῆς (New-Jersey), έν ζεύγος νέων, χάριν άστειότητος προέβη εἰς τήν τέλεσιν τών γάμων των.

Ὅπως δώσωσι δέ πλειοτέραν έπισημότητα εἰς τήν διασείδασιν αὐτήν, εκλήθη ζένον τι πρόσωπον παρευρισκόμενον καί θεώμενον αὐτούς, τό όποῖον παρεκάλεσαν νά προσποιηθῆ τόν ίερέα, καί διότι ύντως παρωμοίαζε πρὸς τοιοῦτον.

Ὅλοι οι θρησκευτικοί τύποι εξετελέσθησαν έν τάξει.

Ὅποτε δέ ή ίεροτελεστία έτελείωσεν, ό ζένος άνεκοίνωσεν εἰς τούς παρευτάτας, ότι άποτελεῖ μέλος τακτικόν τοῦ κλήρου, καί ότι κατά τούς νόμους τοῦ Κράτους, πᾶς γάμος ένεργούμενος ύπό ίερέως πρὸς τοῦτο καλουμένου, έχει κύρος καί πολιτικῶς.

Τό νέον ζεύγος έπί τῷ άκούσματι τούτῳ συγκινείται, μειδιᾶ, καί ταπεινοῖ τούς όφθαλμούς. Η δέ νεάνις άναγκάζεται τότε νά δηλώσῃ ότι είναι μεμνηστευμένη πρὸς νέον τινα άπουσιάζοντα.

Ἦδη ή ύπόθεσις ήθη ένώπιον τοῦ δικαστηρίου, όπως δώσῃ διαζύγιον εἰς κοινωνικὴν ένωσην, έντελῶς χάριν άστειότητος γενομένην.

ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΓΗΝΑΙΟΥ

Κατ' αὐτάς πρόκειται νά γίνῃ έν Φιλαδέλφειᾳ ή έγκατάστασις πρωτοφανούς διά τό μέγεθος ωρολογίου έπί τοῦ πύργου τοῦ εκείσε Δημαρχείου.

Η πλάξ αὐτοῦ θά έχῃ δέκα μέτρων διάμετρον καί θά φωτιζήται έσωτερικῶς δι' ήλεκτρικοῦ φωτός έν ώρα σκότους, θά τεθῆ δέ εἰς τοιοῦτον ύψος, ώστε νά φαίνηται πανταχόθεν τῆς πόλεως.

Ὁ ωροδείκτης θά έχῃ μήκος 5 μέτρων καί 50, ό δέ λεπτοδείκτης 4 μέτρων. Ὁ κῶδων αὐτοῦ είναι τεράστιος, ό δέ κανονισμός τῆς μηχανικῆς κινήσεως θά γίνεταί καθ' εκάστην δι' άτμομηχανῆς έστημένης έν αὐτῷ τῷ πύργῳ. Τοιοῦτον γιγάντιον ωρολόγιον οὐδαμῶ άπαντᾶ έτι.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Παρατηρῶ, ότι ό άνθρωπος τείνει εἰς τειλοποίησιν τών περὶ έαυτόν άντικειμένων, πλὴν ουχί καί τοῦ έαυτοῦ του.

Ἡ ματαιότης εἰστίν ό άφρός τῆς οἰήσεως.

Ὅσον άπομακρύνουμι τών αγαλμάτων, τό μέγεθος αὐτῶν έλαττοῦται, όσφ δέ πλησιάζω τούς ανθρώπους, τό άνάστημα αὐτῶν σμικρύνει!

Οἱ έπαίται κλέπτουσι τούς πτωχοῦς.

Ὁ οἶνος μου δέν είναι καθαρότερος τῆς ψυχῆς μου.

Σκεπτικῶς.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Κατὰ τας παραμονάς τῶν εκλογῶν.

- Βρὲ Γιάννη, θά πάμε άπόψε εἰς τούς ύποψηφίους;
- Τί νά κάμωμεν;
- Ὅ,τι κάνουν όλοι 'πού πηγαίνουν.
- Καί τί κάνουν όλοι;
- Νά, τούς δίνουμ κουράγιο καί βγάζουμ λόγους.
- Πάμε, μά νά τούς ποῦμε νά μάς βγάλουμ λόγον περὶ γυναικῶν...

- Ποῦ θά ψηφίσῃς Δημήτρη;
- Ὡ τήν έληά.
- Ἄμ' σύ;
- Ὡ τό κορδόνι.
- Γιατί;
- Ἐτσι θέλω.

έπρεπε νά γίνῃ πολύ μυστικά, τά μεσάνυχτα μάλιστα, καί χωρίς μάρτυρας. Ὁ παππᾶς τά έχασε, δέν ήξευρε τί νά κάμη, αλλά καί δέν εἰμποροῦσε ό καυμένος άπό συγκινήσιν νά άρνηθῆ τόσῳ μικρῶν χάριν, αλλά καί τόσον καλὴν πράξιν.

— Καλά, πήγαινε νά μου φέρῃς τήν μνηστῆν σου, τοῦ λέγει τότε δακρῶν, νά σᾶς στεφανώσω.

Μετά έν τέταρτον δέ τῆς ώρας εἶχεν ένώσει διά τών δεσμῶν τοῦ γέμου τόν ύπαξιωματικόν πρὸς μίαν νέαν γυναίκα ήτις έφαίνετο γελῶσα ύπό τό πυκνόν αὐτῆς πέπλον.

— Καί διατί; έρωτᾶ ή δεσποινίς Ραμῶ, μετά περιεργείας.

— Διότι ήτον ή παππαδιά!

— Η παππαδιά; μά τότε αὐτοῖ πρέπει νά τεμωρηθοῦν μέ ίσόδιον καθερίζιν!...

— Μπα! φίλε μου, αὐτά συμβαίνουμ πανταχοῦ, άφού δέ εἰδῶ έπιτρέπεται ό δι' άμοιβαίας συγκαταθέσεως χωρισμός, έγένετο πράξις εύλογηθεῖσα νομίμως (sic), αὐτή δέ ένόμισεν, ότι οὔτω λαμβάνει τό διαζύγιον καί ύπανδρεύεται εκ νέου.

Έν τοιαύτῃ περιπτώσει οι νεόνυμφοί εκάμον καλά νά φύγωσιν άμέσως εἰς Κρήτην, όπου θά λάβωμεν τήν εύκαιρίαν νά τούς συναντήσωμεν. Καθ' όσον άφορᾶ τόν παππά, αἱ άρμόδιαί άρχαί καί ό δεσπότης άπέστειλαν αὐτόν εἰς τήν μονήν τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, άφού τοῦ εκόψαν τήν γενειάδα πρὸς τιμωρίαν του. Λέγουσιν όμως, ότι επήδησε τοῦ τοίχου καί απέδρα εκείθεν.

Δέν έπρεπε, κύριε Κορομηλά, νά διηγηθῆς τοιοῦτον σκάνδαλον ένώπιον τῶν ζένων, τῷ λέγει τότε ό Θεοράχης, μετά σοβαρότητος. Λοιπόν, προσέθηκεν, άς αφήσωμεν αὐτά καί μεθαύριον νά ήσαι εἰς Ναύπλιον, προσπάθησον δέ νά φέρῃς καί όσους άνδρας δυνήθῃς περισσοτέρους μαζί σου.

Έν Ναυπλίῳ, όπως ό Θεοχάρης εἶχε προείδει, έγένετο θερ-

μοτάτη ύποδοχή εἰς τήν δεσποινίδα Ραμῶ. Τίποτε δέν εἶχε μεταβληθῆ από τοῦ παρελθόντος έτους. Η κυρία Ἄντωνοπούλου πάντοτε μειδιῶσα, πάντοτε καλή καί εύπροσήγορος, έπεριποιεῖτο τήν Δεσποινίδα Ραμῶ όσον έδύνατο, συνάκις έρωτῶσα ταύτην περὶ τῆς μαθητείας, τῆς δεσποινίδος Ραλλοῦς. Η δέ γιαγιά τρυφερῶς άσπαζομένη καί σχεδόν δακρῶσα εκ συγκινήσεως τῇ έλεγεν, ότι πολύ είναι εύχαριστημένη διότι πρὶν άποθάνει επανέβλεπεν αὐτήν πάντοτε ζωηράν, εύθυμον καί ύγιᾶ.

Καθ' όσον άφορᾶ εἰς τόν λοχαγόν Ἄντωνόπουλον ή πολιτικὴ άπερρόφα πάσας τας διαθέσεις αὐτοῦ ώρας. Ἀπό τῆς πρωίας μέχρι τῆς δωδεκάτης ώρας, ότι μετεβαίνει οἶκοι νά γευματίσῃ καί άναπαυθῆ όλίγον, καί από τῆς τρίτης ώρας μετά μεσημβρίαν μέχρι τῆς έσπέρας, ώρας πάλιν τοῦ δείπνου, εύρίσκετο καθ' εκάστην εἰς τό παρὰ τήν πλατείαν καφενεῖον, ένθα συνεζήτει τά διάφορα πολιτικά ζητήματα τῆς ήμέρας, είτε έσωτερικά, είτε έξωτερικά μετά τῶν φίλων του.

Έν Ἑλλάδι, τό τοιοῦτον συμβαίνει γενικῶς έν άπάσαις ταῖς πόλεσι τοῦ Κράτους, έν τούς κεντρικούς καφενεῖους τῶν όποίων θά συναντήσητε, είτε πρὸ μεσημβρίας, είτε μετά, τοῦ ήλικιωμένους, τούς κτηματίας, τούς άξιωματικούς, καί όλους τούς άέργους συζητοῦντας πολιτικά ή άλλα ζητήματα, ένφ πίνουσι τόν καφέ των ή παιζοῦσι τό δόμνιο. Η περὶ τό άνατολικόν ζήτημα πολιτικὴ συζήτησις εύρίσκεται σχεδόν καθ' εκάστην εἰς τήν ήμερησίαν αὐτῶν διάταξιν, ήτις δύναται νά διαρκέσῃ έπί πολλάς ώρας, τοῦ καφενεῖου μεταβαλλομένου εἰς πολιτικὴν παλαιότεραν, καί τοῦ καταστηματαρχοῦ άρκουμένου εἰς δεκάλεπτον άποζημιώσιν διά τετράωρον ή καί πεντάωρον χρῆσιν καθίσματος, έφημεριδῶν, ύδατος, πυρᾶς καί ένός καφέ!

